

תת"ע 1134/12/11 - מדינת ישראל נגד פופוב סרגיי

בית משפט השלום לתעבורה בצפת

תת"ע 1134-12-11 מדינת ישראל נ' פופוב סרגיי

תת"ע 1135-12-11 מדינת ישראל נ' פופוב סרגיי

בפני: כבוד השופט בסאם קנדלפת
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פופוב סרגיי

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של נהיגה בשכרות, בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה, ובעבירה של נהיגה במהירות מופרזת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה בצירוף סעיפים 62 ו-68 לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתבי האישום בתיקים שבכותרת (לאחר תיקון עבירת המהירות), עולה כי ביום 16.9.2011, בסמוך לשעה 18:20, נהג הנאשם רכב בהיותו שיכור, כאשר ריכוז האלכוהול בגופו עמד על 885 מיקרוגרם אלכוהול בליטר אויר נשוף. עוד עולה כי באותן נסיבות נהג הנאשם את רכבו במהירות של 140 קמ"ש כאשר המהירות המרבית המותרת בכביש היתה 90 קמ"ש.

העבירות שבהן הורשע הנאשם הנן עבירות חמורות ומסכנות חיים. הדברים אמורים במיוחד נוכח ריכוז האלכוהול הגבוה שנמצא בגופו של הנאשם בעת הנהיגה (למעלה מפי שלושה מהרמה המקסימאלית המותרת בחוק), והשילוב המסוכן של הנהיגה בשכרות עם הנהיגה במהירות מופרזת. מדיניות הענישה בעבירה של נהיגה בשכרות מחייבת את בתי המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים, ולא בכדי נקבע בחוק עונש פסילת מינימום לתקופה של שנתיים בגין הרשעה בעבירה זו. בית המשפט העליון חזר והדגיש בשורה ארוכה של פסקי דין כי "כל הנוטל הגה לידיהו כאשר הוא תחת השפעת שיכור או סם, נורמטיבי ככל שיהיה, משול הוא למכונת מוות נעה, ועל כך יענש הוא ביד קשה ומחמירה" (ראו לדוגמא: ע"פ 3284/12 בראנץ' נ' מדינת ישראל (29.9.2013)).

בתי המשפט מצווים להרים את תרומתם למלחמה בתופעת הנהיגה בשכרות, ולהחמיר בענישה כדי לבטא את חומרת העבירה ולהשריש בקרב הנהגים נורמה ברורה לפיה אם שותים לא נוהגים. נורמה לגיטימית זו, שהרבה תועלת, היגיון

והגינות בצדה, מן הדין שתחדור לתודעת הרבים ומן הראוי שכל הנהגים ינהגו על פיה (תרתי משמע). בבסיס נורמה זו, עומדת ההבנה כי לאלכוהול השפעה מדכאת על מערכת העצבים המרכזית, ומשום כך השכרות היא גורם מרכזי לתאונות הדרכים, שכן היא "פוגעת ביכולתו המנטאלית של השיכור: היא מערפלת את הכרתו ומונעת ממנו להעריך נכונה את המציאות; ובדרך זו - שוללת ממנו את היכולת לקיים שיקול דעת רציונאלי ולכוון את התנהגותו על פיו" (ראו ע"פ 5002/94 ירמיהו בן איסק נ' מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 151, 163 - 164 (1995)).

במקרה שבפנינו, הנאשם נהג כאמור ברכב כאשר בגופו נמצא אלכוהול בריכוז העולה פי שלושה על המידה המותרת לפי החוק. ברמה כזו, מעבר לפגיעה בערנות ושיבוש שיקול הדעת, האלכוהול פוגע ביציבות הגוף וגורם לישנוניות ולהאטת זמן התגובה (ראו: אחיקם סטולר ויורם פינקלשטיין "שכרות בהשפעת סמים מסוכנים - היבטים מדיקולגליים" רפואה ומשפט 30, 40 (2004)). בכך, יצר הנאשם בהתנהגותו פוטנציאל של סיכון חמור להתרחשותה של תאונה קשה, ואך במזל סיכון זה לא התממש.

לפיכך, על הענישה בעבירות מסוג זה לשקף, כעיקרון, את חומרת המעשה ומידת אשמו של הנאשם, לבטא את סלידת החברה ממעשיו של הנאשם ולהוות גמול הולם על הסיכון לחיי אדם שהוא יצר בהתנהגותו. הדברים אמורים במיוחד בעקבות תיקון 113 לחוק העונשין אשר העניק את מעמד הבכורה לעיקרון הגמול שבענישה (ראו לעניין זה: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)), וכאשר עיקר הדגש בענישה בעבירות דנן מושם על הערך החברתי המוגן, הוא הערך בדבר שלמות הגוף והנפש ובטיחות התנועה בדרכים. חומרת מעשה העבירה משקפת גם את שיקולי ההרתעה אשר מצדיקים החמרה מסוימת בענישה (במסגרת מתחם העונש ההולם), כחלק מן המאבק בתופעת תאונות הדרכים שפשתה במקומותינו ואשר גובה מדי יום קורבנות בגוף ובנפש.

אכן, כפי שטענה התביעה ובצדק, הענישה המתחייבת במקרה כזה צריכה, ככלל, לכלול מאסר בפועל בנוסף לפסילת רישיון הנהיגה לתקופה ארוכת שנים (ולהרחבה ראו לדוגמה גזר הדין שנתתי בעניין ת"ד 7762-03-11 מדינת ישראל נ' גונצרוב (11.6.2012) - אך ראו פסק דינו של כבוד סגן הנשיא אברהם אברהם בערעור בעניין עפ"ת (מחוזי נצרת) 8701-07-12 גונצרוב נ' מדינת ישראל (2.10.2012)).

לפיכך, במאזן השיקולים, סבורני כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם עומד על תקופת פסילה בפועל שבין 15 חודשים ל- 4 שנים, בנוסף למאסר - בין מאסר שכולו על תנאי לבין מאסר בפועל של מספר חודשים בודדים (ראו לדוגמה: רע"פ 2508/11 סמולנסקי נ' מדינת ישראל (2011)). ודוק: על גזירת העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם (כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין), חל דין מיוחד הקבוע בהוראת סעיף 39א (סיפא) לפקודת התעבורה, ולפיו רק בהתקיים "נסיבות מיוחדות" רשאי בית המשפט להורות על פסילה לתקופה קצרה משנתיים. אותן "נסיבות מיוחדות", "אין משמען ניהולם של חיים נורמטיביים גרידא, דבר המצופה מכל אדם ואדם, אלא שנדרש דבר מה מעבר לכך" (ראו: רע"פ 2829/13 מוריאל נ' מדינת ישראל (2013)); וכן ראו את פסק דינה של כבוד השופטת הלמן בעניין עפ"ת (מחוזי נצרת) 8276-05-12 מדינת ישראל נ' ממוקה (2012), שם עמדה השופטת הלמן על הגישות השונות של בתי המשפט המחוזיים באשר למשמעות הביטוי "נסיבות מיוחדות" בהקשר זה, ואימצה את הגישה המקלה לפיה הנסיבות המיוחדות אינן חייבות להיות קיצוניות במיוחד).

אך באשר לגזירת העונש המתאים כאן, שוכנעתי כי מקרה זה מצדיק הקלה משמעותית בעונשו של הנאשם. מסקנה זו נתמכת בתסקיר שירות המבחן על אודות נסיבות חייו הקשות של הנאשם, החל בשירותו הצבאי הטרומתי בבוסניה, עובר בעלייתו לארץ והמאמצים הגדולים שהשקיע כדי להתגבר על הקשיים הכלכליים והנפשיים שעמדו בדרכו לחיים יציבים, וכלה במפרצת מוחית שלקה בה לאחרונה (לאחר מועד ביצוע העבירות), מחלה אשר מסכנת את חייו של הנאשם וגורמת לו סבל רב. למותר לציין, כי הנאשם שהנו כבן 40, נשוי ואב לילדים, זכאי בנסיבות אלה להתחשבות מיוחדת מצד בית המשפט בבואו לגזור היום את דינו על העבירות שהנאשם עבר לפני כשנתיים וחצי. הדברים אמורים במיוחד לנוכח עברו הנקי של הנאשם במשך 10 שנות נהיגה בארץ (שכולל אך 3 הרשעות קודמות בעבירות קנס), והתרשמות שירות המבחן לפיה הנאשם אינו סובל מפתולוגיה התמכרותית המצריכה התייחסות טיפולית. הסתבכותו של הנאשם בפרשה זו מהווה אפיזודה חד פעמית בחייו, שאין ללמוד ממנה מאומה על דרך התנהלותו בחיים בדרך כלל. הנאשם משתדל לנהל אורח חיים נורמטיבי בכל מישורי חייו והוא לוקח אחריות מלאה על מעשיו ומפנים את חומרת המעשה שעשה, ומכאן שרמת הסיכון הנשקף ממנו להישנות התנהגות עוברת חוק בעתיד היא מופחתת. התנהלותו של הנאשם במסגרת עבודתו כמתואר על ידי מנכ"ל החברה שהנאשם מועסק בה מאז שנת 2000 (ראו פרוטוקול הדין מיום 2.9.2013), ראויה אף היא לציון לשבח, ומצדיקה הקלה בעונשו כדי לעודד אותו להמשיך בדרכו החיובית.

הצטברותם של הנתונים הנ"ל מקימה "נסיבות מיוחדות" המצדיקה הטלת פסילה לתקופה קצרה משנתיים.

לאור האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני פוסל את הנאשם מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 16 חודשים בניכוי 16 חודשי פסילה עד תום ההליכים שהנאשם ריצה בפועל במסגרת תיק זה. אין יתרת פסילה בפועל.
2. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים עבירה של נהיגה בשכרות בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה או עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים בניגוד לתקנה 26(2) לתקנות התעבורה או עבירה של נהיגה בזמן הפסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה.
3. 12 חודשי פסילה על תנאי מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך תקופה של 3 שנים עבירה של נהיגה בשכרות בניגוד לסעיף 62(3) לפקודת התעבורה או עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים בניגוד לתקנה 26(2) לתקנות התעבורה או עבירה של נהיגה בזמן הפסילה לפי סעיף 67 לפקודת התעבורה, ויורשע בשל העבירה הנוספת תוך התקופה האמורה או לאחריה. התנאי לא יחול על עבירות תנאי סטטוטוריות אחרות.

4. בנוסף, אני מחייב את הנאשם בצו שיעשה, בשעות הפנאי שלו וללא שכר, שירות לתועלת הציבור, בהיקף של 120 שעות, בהתאם לתכנית שהוגשה על ידי שירות המבחן לתיק בית המשפט.

בית המשפט הסביר לנאשם את משמעות צו השל"צ והזהירו שאם לא ימלא אחר הצו יהיה צפוי לעונש נוסף על העבירה שבה הורשע בתיק זה, והנאשם הביע את נכונותו למלא אחר הוראות הצו ולשתף פעולה עם שירות המבחן בכל אשר ידרש.

המזכירות תמציא החלטה זו לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ' שבט תשע"ד, 21 ינואר 2014, במעמד הנאשם ובאי כוחו, עוה"ד בוריס קוסנוביץ וברנרד אלפסי, ובא כוח המאשימה, עו"ד ניצן בלולו.